

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 6 2017, nummers 153 – 179 dinsdag 14 februari 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017, xxx

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
WRO/Wro/Woningwet.....	10
Planschade	11
Waterwet.....	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14
Volksverzekeringen.....	16
Bestuursrecht overig.....	17
Drank- en horecawet.....	17
Wegenverkeerswet	17
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet gemeentelijke schuldhelpverlening	19
Wet veiligheidsonderzoeken	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Terugkeerbesluit.....	21
Visum	21
Asiel.....	22
Richtlijnen en verordeningen	25
Toezicht en vrijheidsontneming	26
Procesrecht.....	27

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 153

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 08-02-2017, NL16.3427
Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:6

TERMIJNOVERSCHRIJDING bij digitaal procederen. Nu na door de rechtbank gelast technisch onderzoek niet is gebleken van storingen of problemen in het digitale systeem ligt de bewijslast van het niet-ontvangen van notificaties bij de gemachtigde van eiseres. De enkele stelling dat stukken niet zichtbaar zijn geweest is daartoe onvoldoende. De rechtbank sluit niet uit dat in een toekomstige zaken bij lichtvaardig ingenomen stellingen over technische problemen de kosten voor nader technisch onderzoek zullen worden betrokken bij een proceskostenveroordeling.

De uiterste termijn voor eiseres om de gronden in te dienen is bepaald op 29 november 2016. De rechtbank heeft op 1 december 2016 gronden van beroep ontvangen, zodat de termijn om het verzuim te herstellen ongebruikt is verstreken.

[...] **Om (meer) zekerheid te verkrijgen over** de afwezigheid van gebreken in de door de rechtsspraak gebruikte ICT-systemen heeft de rechtbank bepaald dat technisch onderzoek bij wijze van deskundigenbericht dient plaats te vinden om de stellingen van **eiseres nader te kunnen beoordelen.** [...] **De rechtbank** sluit evenwel geenszins uit dat bij lichtvaardig ingenomen stellingen over niet functioneren van de digitale werkomgeving een dergelijke kostenveroordeling aan de orde kan komen. Immers, het (laten) verrichten van dergelijk onderzoek is kostbaar en tijdsintensief, terwijl het bijhouden van het dossier en het bewaken van (fatale) termijnen de eigen verantwoordelijkheid van **procespartijen is.** [...]

De rechtbank overweegt samenvattend dat door de deugdelijk onderbouwde stelling dat er sprake moet zijn geweest van technische mankementen in het digitale dossier de rechtbank een technisch onderzoek heeft laten verrichten bij wijze van deskundigenbericht. Een veroordeling in de kosten van dit onderzoek is achterwege gebleven omdat sprake is van een serieus en onderbouwd standpunt en overigens, zoals voorgehouden aan partijen, de rechtspraak thans groot belang heeft bij het vaststellen of de digitale procedure foutloos functioneert en dit mede ten grondslag heeft gelegen aan de beslissing om nader onderzoek te gelasten. Omdat uit dit onderzoek blijkt dat elke stap in deze digitale procedure foutloos is verlopen, ligt de bewijslast bij eiseres als zij stelt dat desondanks in haar (toegang tot de) digitale werkomgeving van de rechtspraak sprake is van gebreken zoals het niet zichtbaar zijn van stukken. Eiseres heeft haar stelling na kennisneming van de resultaten van het technisch onderzoek niet nader onderbouwd.

Eiseres heeft subsidiair aangevoerd dat indien tot termijnoverschrijding wordt geconcludeerd dit verschoonbaar moet worden geacht. De rechtbank verwerpt deze stelling. Het gegeven dat digitale procederen thans nog niet verplicht is brengt niet mee dat wettelijke termijnen niet langer gelden. Indien wordt gekozen voor digitaal procederen dan blijft het procesrecht onverkort van kracht. Gebrek aan ervaring met of

kennis van digitaal procederen komt voor rekening van de gemachtigde. Ook de stelling dat eiseres er niets aan kan doen dat op het kantoor van haar gemachtigde het digitale dossier niet goed is bestudeerd, de termijnen niet zijn bewaakt of de digitale randapparatuur of internetverbinding niet van voldoende kwaliteit zijn, komt voor rekening en risico van eiseres. De rechtbank acht de termijnoverschrijding dan ook niet verschoonbaar en concludeert tot niet-ontvankelijkheid.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1160](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 154

ABRS, 08-02-2017, 201601099/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Voorschoten.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:21, 5:32 lid 1

Gemeentewet 125 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.1 lid 1, 7.1 lid 1

HANDHAVING. Het college was niet bevoegd handhavend op te treden jegens de raad wegens het niet tijdig actualiseren van het bestemmingsplan.

Het actualiseren van het bestemmingsplan, wat neerkomt op het vaststellen van een herziening van het bestemmingsplan, is geen feitelijk handelen maar het nemen van een besluit. Daartoe is de raad, gelet op artikel 3.1, eerste lid, van de Wro exclusief bevoegd. De door appellant aangevoerde omstandigheid dat het college een rol speelt bij de totstandkoming en de publicatie van een bestemmingsplan, doet er niet aan af dat het college niet bevoegd is een bestemmingsplan vast te stellen. Dit betekent dat het college de door appellant gewenste last niet ten uitvoer kan leggen. Gelet op artikel 5:21 van de Awb kan het college dan ook geen last onder bestuursdwang opleggen waarbij het de raad gelast een herziening van het bestemmingsplan vast te stellen. Gelet op artikel 5:32, eerste lid, van de Awb kan het college evenmin een last onder dwangsom opleggen.

[ECLI:NL:RVS:2017:306](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 155

MK ABRS, 08-02-2017, 201602335/1/A1

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a, onder 3°

Besluit omgevingsrecht (Bor) 5.20

Besluit ruimtelijke ordening (Bro) 1.1.1 lid 1 aanhef en onder h, onder i, 3.1.6 lid 2 WABO. Omgevingsvergunning voor het herontwikkelen van een deel van Kom Zuid Rosmalen.

Uitvoerbaarheid project; aan het criterium dat het college op voorhand in redelijkheid had moeten inzien dat het project niet kan worden uitgevoerd is in beginsel niet reeds voldaan, indien aannemelijk wordt gemaakt dat staatssteun kan worden teruggevorderd. Verwijzing naar uitspraak ABRS 21-12-2016 [ECLI:NL:RVS:2016:3386](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2016:3386).

Ladder voor duurzame verstedelijking. Nieuwe stedelijke ontwikkeling. Actuele regionale behoefte. In dit geval heeft het college voldoende inzichtelijk gemaakt dat het project voorziet in een actuele regionale behoefte als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, onder a, van het Bro en dat de voorziene uitbreiding niet tot zodanige leegstand in het centrum van Rosmalen en de omgeving daarvan zal leiden, dat daardoor een uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening onaanvaardbare situatie zal ontstaan.

(...) omgevingsvergunning (...) voor het herontwikkelen van een deel van Kom Zuid

Rosmalen tot commerciële ruimten (winkels en horeca), wooneenheden en het aanleggen van openbaar gebied.

(...) Onder verwijzing naar de uitspraak van 21 december 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:3386](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2016:3386)

overweegt de Afdeling dat in het kader van een procedure tegen een omgevingsvergunning een betoog dat ziet op de uitvoerbaarheid van het project, waaronder ook de financieel-economische uitvoerbaarheid is begrepen, slechts kan leiden tot vernietiging van het bestreden besluit indien en voor zover het aangevoerde leidt tot de conclusie dat het college op voorhand in redelijkheid had moeten inzien dat het project niet kan worden uitgevoerd. Aan dit criterium is in beginsel niet reeds voldaan, indien aannemelijk wordt gemaakt dat staatssteun kan worden teruggevorderd. Ook aannemelijk dient te worden gemaakt dat het college op voorhand in redelijkheid had moeten inzien dat als gevolg daarvan het project niet kan worden uitgevoerd zonder dat ongeoorloofde staatssteun wordt verleend. Daarbij moet de vraag onder ogen worden gezien of het denkbaar is dat in plaats van de aanvrager van de omgevingsvergunning ook een of meer andere marktpartijen al dan niet in onderscheidenlijk op een - overigens binnen het project passende - aangepaste vorm en/of wijze, de realisering van de voorziene ontwikkeling of ontwikkelingen (verder) kunnen uitvoeren.

(...) Ladder voor duurzame verstedelijking

(...) Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 20 mei 2015,

[ECLI:NL:RVS:2015:1585](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2015:1585)) strekt artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro tot bevordering van zorgvuldig ruimtegebruik, waaronder het voorkomen van onnodig ruimtebeslag, en het voorkomen van onaanvaardbare leegstand.

Bij de beantwoording van de vraag of de ontwikkeling die de omgevingsvergunning mogelijk maakt, een nieuwe stedelijke ontwikkeling in de zin van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro behelst, moet in onderlinge samenhang worden beoordeeld in hoeverre

de omgevingsvergunning in vergelijking met het geldende bestemmingsplan waarvan wordt afgeweken voorzien in een functiewijziging, en welk planologisch beslag op de ruimte de omgevingsvergunning mogelijk maakt in vergelijking met het bestemmingsplan.

(...) De rechtbank heeft overwogen dat het geldende planologische kader weliswaar voorziet in centrum- en woonvoorzieningen op de betrokken gronden en de planologische afweging om dit mogelijk te maken al heeft plaatsgevonden in het kader van de procedures die hebben geleid tot de vaststelling van de genoemde bestemmingsplannen, maar dat zij van oordeel is dat het college er in dit geval, wegens de omvang van de afwijkingen van de vastgestelde plannen terecht van uit is gegaan dat sprake is van een nieuwe stedelijke ontwikkeling en heeft getoetst aan de ladder van duurzame verstedelijking, neergelegd in artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro.

De Afdeling is van oordeel dat hetgeen (...) heeft aangevoerd onvoldoende is om de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voor zover zij stelt dat de Afdeling herhaaldelijk heeft geoordeeld dat de bestaande planologische bebouwingmogelijkheden ook worden gevormd door de uitwerkingsverplichtingen in het bestemmingsplan, overweegt de Afdeling dat niet is gebleken dat de rechtbank dit niet heeft onderkend. Het betoog faalt.

(...) Zoals hiervoor is overwogen maakt het project een nieuwe stedelijke ontwikkeling als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, gelezen in samenhang met artikel 1.1.1, eerste lid, aanhef en onder i, van het Bro mogelijk. Gelet hierop dient in de ruimtelijke onderbouwing bij het project te zijn beschreven dat de uitbreiding voorziet in een actuele regionale behoefte. Daarbij is van belang dat uit de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro volgt dat bij de beoordeling of sprake is van een actuele regionale behoefte, de behoefte dient te worden afgewogen tegen het bestaande aanbod en dat dit voor detailhandel betekent dat wordt gemotiveerd dat rekening is gehouden met het voorkomen van winkelleegstand. Inzichtelijk moet zijn gemaakt dat het plan geen zodanige leegstand tot gevolg zal hebben, dat dit tot een uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening onaanvaardbare situatie in de betrokken regio zal leiden.

Met artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro is blijkens de geschiedenis van totstandkoming van deze bepaling (nota van toelichting, blz. 34 en 39; Stb. 2012, 388) beoogd zorgvuldig ruimtegebruik te stimuleren. De ladder duurzame verstedelijking is geen blauwdruk voor een optimale ruimtelijke inpassing van alle nieuwe ontwikkelingen, maar bewerkstelligt dat de wens om in een nieuwe stedelijke ontwikkeling te voorzien aan de hand van het toetsingskader van artikel 3.1.6, tweede lid, van het Bro nadrukkelijk in de toelichting wordt gemotiveerd en afgewogen, met oog voor de ontwikkelingsbehoefte van een gebied en met oog voor de toekomstige ruimtebehoefte en de ontwikkeling van de omgeving waarin het gebied ligt. De stappen schrijven geen vooraf bepaald resultaat voor, omdat het optimale resultaat moet worden beoordeeld door het bevoegd gezag dat de regionale en lokale omstandigheden kent en de verantwoordelijkheid draagt voor de ruimtelijke afweging met betrekking tot die ontwikkeling.

(...) Het door [appellante] en anderen aangevoerde biedt onvoldoende grond voor het oordeel dat de rechtbank niet heeft onderkend dat het project in strijd is met artikel

3.1.6, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro en dat geen actuele regionale behoefte bestaat aan de vergunde ontwikkeling.

(...) Uit het voorgaande volgt dat het college voldoende inzichtelijk heeft gemaakt dat het project voorziet in een actuele regionale behoefte als bedoeld in artikel 3.1.6, tweede lid, onder a, van het Bro en dat de voorziene uitbreiding niet tot zodanige leegstand in het centrum van Rosmalen en de omgeving daarvan zal leiden, dat daardoor een uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening onaanvaardbare situatie zal ontstaan. Daarbij neemt de Afdeling mede in aanmerking dat het college zich op het standpunt heeft mogen stellen dat de gevolgen voor de leegstand niet zodanig zijn, dat hierom de omgevingsvergunning diende te worden geweigerd. Het door [appellante] en anderen in hoger beroep aangevoerde biedt, mede gelet op het hierboven weergegeven beoordelingskader, geen grond voor het oordeel dat de rechtbank aanleiding had moeten zien voor het oordeel dat de in het project voorziene ontwikkeling niet verenigbaar is met artikel 3.1.6, tweede lid, aanhef en onder a, van het Bro. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:354](#)

JnB2017, 156

MK ABRS, 08-02-2017, 201508526/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Epe.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4 aanhef en lid 3 onder b

WABO. Omgevingsvergunning onder meer voor het bouwen van een zwijnenkerend raster. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, is voor de toepassing van artikel 4, aanhef en derde lid, van bijlage II van het Bor niet vereist dat het bouwwerk uit verschillende onderdelen bestaat. Gelet op de tekst van artikel 4, aanhef en derde lid, van bijlage II van het Bor is het college bevoegd om omgevingsvergunning te verlenen indien een deel van een bouwwerk geen gebouw zijnde in strijd is met het bestemmingsplan mits wordt voldaan aan de overige eisen van het artikel. Uitsluitend het deel dat in strijd is met het bestemmingsplan moet aan de eisen van artikel 4, aanhef en derde lid, van bijlage II van het Bor voldoen.

[ECLI:NL:RVS:2017:348](#)

Jnb2017, 157

MK ABRS, 08-02-2017, 201600577/1/A1 en 201600579/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Bronckhorst.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1

WABO. In dit geval is sprake van een in het bestemmingsplan niet toegestane (her)vestiging van een intensieve veehouderij. De rundveestal waarvoor vergunning is verleend, kan niet worden beschouwd als een stal ten behoeve van een melkrundveehouderij. Uitleg begrip melkrundvee. Op zichzelf kan vrouwelijk jongvee onderdeel zijn van een melkrundveehouderij. In de rundveestal in kwestie wordt geen melkvee of vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar gehouden, en de in deze stal te houden 72 stuks vrouwelijk jongvee

kunnen dus niet worden beschouwd als bij dat melkvee of vleesvee behorend vrouwelijk jongvee. Er zijn ook geen installaties voor melkproductie aanwezig. (...) **vergunning (...) voor het bouwen van een stal voor het houden van 72 stuks vrouwelijk jongvee en 20 fokstieren (...).**

Het college en (...) hebben op zichzelf terecht betoogd dat, anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, uit de definitie van "intensieve veehouderij" in het bestemmingsplan niet volgt dat alleen het biologisch houden van melkrundvee geen intensieve veehouderij is. In deze definitie is, naast het biologisch houden van dieren, het houden van melkrundvee als afzonderlijke categorie van niet-intensieve veehouderijen opgenomen. Voor de vraag of in dit geval wel of niet sprake is van een intensieve veehouderij, is dus bepalend of de in de stal volgens de aanvraag te houden fokstieren en vrouwelijk jongvee wel of niet melkrundvee zijn.

Op zichzelf kan vrouwelijk jongvee onderdeel zijn van een melkrundveehouderij. Zo wordt in de ook door appellanten aangehaalde Wet ammoniak en veehouderij melkrundvee gedefinieerd als, kort weergegeven, melkvee met bijbehorend vrouwelijk jongvee, dat overwegend wordt gehouden voor de melkproductie, en vrouwelijk vleesvee ouder dan twee jaar met bijbehorend vrouwelijk jongvee, dat op een met melkvee vergelijkbare manier wordt gehouden voor de vleesproductie en het voortbrengen en zogen van kalveren. In de rundveestal waarvoor vergunning is verleend wordt geen melkvee of vrouwelijk vleesvee ouder dan 2 jaar gehouden, en de in deze stal te houden 72 stuks vrouwelijk jongvee kunnen dus niet worden beschouwd als bij dat melkvee of vleesvee behorend vrouwelijk jongvee. Er zijn ook geen installaties voor melkproductie **aanwezig. Dat, zoals (...) betoogt, vrouwelijk jongvee na het kalven melk kan geven is op** zichzelf juist, maar doet er niet aan af dat de stal waarvoor vergunning is gevraagd geen ruimte of voorzieningen aanwezig zijn voor het houden van melkgevend vee.

Onder deze omstandigheden heeft de rechtbank terecht geconcludeerd dat de rundveestal waarvoor vergunning is verleend niet kan worden beschouwd als een stal ten behoeve van een melkrundveehouderij. De rechtbank heeft gezien artikel 1, onder 37, in samenhang met artikel 4, vierde lid, onder g, sub 1, van de planvoorschriften terecht geconcludeerd dat sprake is van een in het bestemmingsplan niet toegestane (her)vestiging van een intensieve veehouderij. De rechtbank heeft gelet hierop terecht geconcludeerd dat, nu niet mede krachtens artikel 2.1, eerste lid, onder c, van de Wabo vergunning is verleend voor gebruik van de stal in afwijking van het bestemmingsplan, de verleende vergunning bij de bestreden besluiten op bezwaar ten onrechte is gehandhaafd. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:350](#)

JnB2017, 158

MK ABRS, 08-02-2017, 201600609/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Heerde.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c
Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 2 bijlage II: artikel 2 (voor 1-11-2014), artikel 2 (na 1-11-2014 tot 02-05-2015), artikel 8 lid 2

WABO. Artikel 8, tweede lid, van bijlage II bij het Bor is niet van toepassing op de door appelland uitgevoerde bouwwerkzaamheden. Weliswaar is [appelland] begonnen met het bouwen van de bouwwerken voorafgaand aan de wijziging van artikel 2, aanhef, derde lid onder b van bijlage II bij het Bor per 1 november 2014, maar de bouwwerken waren ook voor die datum niet vergunningvrij nu deze in strijd met deze bepaling hoger zijn dan 3,00 m. De bereidheid van [appelland] de bouwwerken te verlagen tot 3,00 m leidt niet tot een ander oordeel reeds nu dat er niet toe leidt dat sprake is van vergunningvrije bouwwerken in de zin van de na 1 november 2014 geldende bepalingen. Evenmin kan het alsnog verlagen van de reeds voltooide bouwwerken ertoe leiden dat alsnog een geslaagd beroep op artikel 8, tweede lid, van Bijlage II bij het Bor kan worden gedaan, omdat niet vóór de inwerkingtreding van genoemde wijziging van de bijlage II bij het Bor werd voldaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:313](#)

JnB2017, 159

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-01-2017 (publ. 08-02-2017), SHE 16/1878 het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, voorheen de gemeente Sint-Oedenrode, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 3

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor de omzetting van een agrarische woning naar plattelandswoning. De voorgrondbelasting vanwege de veehouderij aan de [adres 2] op de woning van eiser bedraagt 31,6 Ou/m³.

Deze veehouderij wordt door de aanduiding als plattelandswoning niet in haar bedrijfsvoering beperkt. Dat wil echter niet zeggen dat daarmee andersom ook een goed woon- en leefklimaat bij de woning van eiser is gewaarborgd.

Verweerder dient daarover een eigen afweging te maken. De rechtbank is van oordeel dat verweerder hierbij de hoge voorgrondbelasting vanwege de veehouderij aan de [adres 2] heeft mogen betrekken en zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat bij de woning van eiser geen sprake is van een aanvaardbaar woon- en leefklimaat. Dat eiser daar ter plekke al lang woont zonder klachten, leidt niet tot een ander oordeel. Eisers persoonlijke ervaringen zijn niet relevant, want verweerder zal zonder aanzien des persoons moeten afwegen of een willekeurig persoon daar ter plekke kan wonen.

[ECLI:NL:RBOBR:2017:314](#)

JnB2017, 160

MK Rechtbank Oost-Brabant, 24-01-2017 (publ. 06-02-2017), SHE 16/1887 en SHE 16/2159

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Meierijstad, voorheen de gemeente Sint-Oedenrode, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1a, 2.14 lid 7

WABO. Weigering omgevingsvergunning voor de omzetting van een agrarische woning naar plattelandswoning. Verweerder heeft volkomen terecht bij de toetsing van een verantwoord woon- en leefklimaat de heersende achtergrondbelasting betrokken, maar had de geuremissies van de veehouderijen bij de woningen van eisers bij de bepaling van deze achtergrondbelasting buiten beschouwing moeten laten. Ofschoon verweerder beoordelingsvrijheid heeft bij de bepaling van een verantwoord woon- en leefklimaat, reikt deze beoordelingsvrijheid niet zover dat in strijd met de bedoeling van de Wabo hierbij de effecten van de veehouderijen waartoe de woningen van eisers behoorden, kunnen worden betrokken. De rechtbank vindt steun voor dit oordeel in de uitspraak van de Afdeling van 18 mei 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1339](#)).

[ECLI:NL:RBOBR:2017:313](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

WRO/Wro/Woningwet

JnB2017, 161

MK ABRS, 08-02-2017, 201505591/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Velsen.

Invoeringswet Wet ruimtelijke ordening (Wro) 9.1.10 lid 1, lid 3

Woningwet 46 lid 3

Wet op de Ruimtelijke Ordening (WRO) 19 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1

Provinciale Ruimtelijke Verordening Structuurvisie (PRVS) 16

WRO-Wro. Vrijstelling (19 lid 1 WRO) en bouwvergunning eerste fase voor vier woningen met bijgebouwen. De bevoegdheid tot het stellen van algemene regels, zoals vervat in de Provinciale Ruimtelijke Verordening Structuurvisie, die provinciale staten toekomt krachtens artikel 4.1 van de Wro, bestond nog niet onder de WRO. Bindende werking van de PRVS die dateert van vóór de inwerkingtreding van de Wro verdraagt zich niet met inhoud en systematiek van de WRO, op grond waarvan het college van gedeputeerde staten toezicht houdt op de naleving van het provinciaal beleid door middel van het zogeheten goedkeuringsvereiste en de verklaring van geen bezwaar als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de WRO. Dit neemt niet weg dat de verordening moet worden aangemerkt als de neerslag van ruimtelijk provinciaal beleid, waarmee het college van gedeputeerde staten ten tijde van het besluit op bezwaar rekening diende te houden.

[ECLI:NL:RVS:2017:347](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

Jnb2017, 162

MK Tussenuitspraak ABRS, 08-02-2017, 201509210/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven, appellant sub 1.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.6 lid 1 aanhef en onder b, 6.1 lid 1, lid 2 aanhef en onder a, aanhef en onder b, lid 6

PLANSCHADE. Planvergelijking. Uit te werken bestemming. Aanvraag tegemoetkoming ingediend na de inwerkingtreding van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro. Wijze van planvergelijking, zoals neergelegd in de tussenuitspraak van 17 april 2013 [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7707](#). Beoogd doel wetgever met artikel 6.1, zesde lid, van de Wro. In dit geval verzet de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro zich niet tegen het betrekken van de uit te werken bestemming, als onderdeel van het oude planologische regime, in de vergelijking met het nieuwe planologische regime. (...) **Het hoger beroep van het college stelt de vraag aan de orde of een uit te werken bestemming als onderdeel van het oude planologische regime mag worden betrokken in de vergelijking met het nieuwe planologische regime, indien de aanvraag om een tegemoetkoming in planschade na de inwerkingtreding van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro is ingediend.** In geschil is of de wijze van planvergelijking, zoals neergelegd in de tussenuitspraak van 17 april 2013, [ECLI:NL:RVS:2013:BZ7707](#), ook in die situatie van toepassing is. In dit verband is van belang wat de wetgever met artikel 6.1, zesde lid, van de Wro, mede blijkens de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling, heeft beoogd.

(...) Uit deze uiteenzetting in de memorie van toelichting valt af te leiden dat de wetgever het buiten beschouwing laten van een uit te werken bestemming niet als zelfstandig doel ziet, maar als middel om te bewerkstelligen dat geen tegemoetkoming wordt verstrekt voor planschade die de aanvrager niet in die omvang zal lijden, indien de uitwerking van de uit te werken bestemming minder ongunstig uitvalt dan bij het benutten van de maximale mogelijkheden van de uit te werken bestemming. De wetgever heeft derhalve beoogd dat slechts voor werkelijke planschade en niet voor theoretische planschade een tegemoetkoming wordt toegekend.

Indien een uitwerkingsplan is vastgesteld en onherroepelijk is geworden, kan degene die stelt dat hij schade lijdt of zal lijden als gevolg van het uitwerkingsplan een aanvraag om tegemoetkoming in planschade indienen. In het kader van die aanvraag wordt een vergelijking gemaakt tussen de maximale mogelijkheden van het uitwerkingsplan en de maximale mogelijkheden van de aan de uit te werken bestemming voorafgaande bestemming. In deze situatie wordt derhalve een uitzondering gemaakt op de regel dat een vergelijking wordt gemaakt tussen de planologische maatregel, waarvan is gesteld dat deze planschade heeft veroorzaakt, en het onmiddellijk daaraan voorafgaande planologische regime.

toepassing op het geval van Lid 1

Niet in geschil is dat de inwerkingtreding van het tweede bestemmingsplan, met de uit te werken bestemming voor woondoeleinden, een positieve invloed op de waarde van de

onroerende zaak had. Lidl heeft de eigendom van de onroerende zaak na de inwerkingtreding van dat bestemmingsplan verkregen. Bij de aankoop van de onroerende zaak is Lidl, als redelijk denkend en handelend koper, nagegaan wat ten tijde van de inwerkingtreding van dat bestemmingsplan naar redelijke verwachting de invulling van de uit te werken bestemming zou zijn.

Indien vervolgens een uitwerkingsplan was vastgesteld en in werking was getreden en Lidl een aanvraag om tegemoetkoming in planschade als gevolg van dat uitwerkingsplan had ingediend, had het college, met toepassing van de onder 5.9 bedoelde regel, een vergelijking behoren te maken tussen de redelijke verwachting van de invulling van de uit te werken bestemming voor woondoeleinden van het tweede bestemmingsplan en de maximale mogelijkheden van het uitwerkingsplan. Dat is niet in strijd met de bedoeling van de wetgever. In deze situatie bestaat immers niet het risico dat een tegemoetkoming voor theoretische planschade wordt verstrekt. Indien uit de vergelijking zou blijken dat de maximale mogelijkheden van het uitwerkingsplan voor haar groter zijn dan de redelijke verwachting van de invulling van de uit te werken bestemming, is Lidl niet in een nadeliger planologische positie komen te verkeren en heeft zij geen planschade geleden. Indien de maximale mogelijkheden van het uitwerkingsplan voor haar kleiner zouden zijn, is Lidl in een nadeliger planologische positie komen te verkeren.

In werkelijkheid is geen uitwerkingsplan vastgesteld, maar een andere planologische maatregel genomen, die voor Lidl nadeliger dan de uit te werken bestemming van het tweede bestemmingsplan is en een planologische verslechtering betekent. Indien uit de schadetaxatie blijkt dat deze planologische verslechtering tot vermindering van de waarde van de onroerende zaak heeft geleid en daarvoor een tegemoetkoming in planschade zou worden verstrekt, is dat geen tegemoetkoming in theoretische schade, die Lidl niet of slechts gedeeltelijk lijdt. Dit betekent dat de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.1, zesde lid, van de Wro zich in dit geval niet verzet tegen het betrekken van de uit te werken bestemming, als onderdeel van het oude planologische regime, in de vergelijking met het nieuwe planologische regime.

De conclusie is dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat het besluit van Lidl op een **ondeugdelijke planvergelijking berust. (...)**

[ECLI:NL:RVS:2017:326](#)

JnB2017, 163

MK ABRS, 08-02-2017, 201600857/1/A2

college van burgemeester en wethouders van 's-Hertogenbosch.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. Planvergelijking. Uit te werken bestemming. Voorzienbaarheid.

In dit geval zou een redelijk denkend en handelend koper na kennisneming van het voorontwerp van het uitwerkingsplan rekening houden met de kans dat de vaststelling en verwezenlijking van het uitwerkingsplan tot een andere - voor die koper ongunstige - ruimtelijke en stedenbouwkundige opzet van het plangebied leidt.

(...) aanvraag (...) om een tegemoetkoming in planschade afgewezen.

(...) [appellant sub 1] (...) heeft het college verzocht om een tegemoetkoming in planschade in verband met de inwerkingtreding van het (...) bestemmingsplan De Grootte Wielen (hierna: het nieuwe bestemmingsplan). Het nieuwe bestemmingsplan maakt het **mogelijk om vijf aan elkaar verbonden woningen op te richten (...)** (hierna: het plangebied). Volgens [appellant sub 1] heeft dit tot een vermindering van de waarde van de onroerende zaak geleid.

(...) **In een advies van (...) heeft de SAOZ vermeld dat het plangebied onder het aan de inwerkingtreding van het nieuwe bestemmingsplan voorafgaande planologische regime (...) een uit te werken bestemming voor wonen had. Deze bestemming is, voor zover van belang, niet uitgewerkt. (...)**

(...) **In het advies van (...) heeft de SAOZ, ter toelichting van de conclusie dat de ten tijde van de inwerkingtreding van het oude bestemmingsplan redelijkerwijs te verwachten invulling van de uit te werken bestemming minstens vergelijkbaar was met de mogelijkheden van het nieuwe bestemmingsplan, uiteengezet dat het bouwplan niet in strijd met de uitwerkingsregels van het oude bestemmingsplan is, dat de in het plangebied op te richten woningen wat betreft type en bouwhoogte vrijwel naadloos op de reeds bestaande woningen in de omgeving aansluiten en dat de verschillen met de toelichting bij het oude bestemmingsplan niet tot een relevante planologische verslechtering leiden.**

Deze toelichting is, gelet op het volgende, onvoldoende om de daaruit door de SAOZ getrokken conclusie te kunnen dragen.

In de vergelijking met het nieuwe bestemmingsplan mag niet van de maximale mogelijkheden van de uitwerkingsregels van het oude bestemmingsplan worden uitgegaan. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 7 november 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BY2475](#)). Dat het bouwplan niet in strijd met de uitwerkingsregels van het oude bestemmingsplan is, zoals de SAOZ heeft uiteengezet, brengt voorts op zichzelf niet met zich dat dit bouwplan - en niet een andere ontwikkeling - de ten tijde van de inwerkingtreding van het oude bestemmingsplan redelijkerwijs te verwachten invulling van de uit te werken bestemming was. Hetzelfde geldt voor het standpunt dat het bouwplan binnen de ruimtelijke kenmerken van de omgeving past. Voorts wijkt het nieuwe bestemmingsplan, naar tussen partijen niet in geschil is, op onderdelen af van de toelichting bij het oude bestemmingsplan. Niet valt dan ook in te zien dat het bouwplan ten tijde van de inwerkingtreding van het oude bestemmingsplan de redelijkerwijs te verwachten invulling van de uit te werken bestemming was.

(...) **Uit de door het college in beroep overgelegde gegevens en bescheiden over het voorontwerp van het uitwerkingsplan Broekland-Zuid blijkt van een concreet beleidsvoornemen, als bedoeld onder 8.1, tot het realiseren van woningbouw in het plangebied. In geschil is of, zoals [appellant sub 1] meer subsidiair heeft betoogd, de schade als gevolg van het nieuwe bestemmingsplan ten tijde van de aankoop van de onroerende zaak op (...) slechts gedeeltelijk voorzienbaar was.**

(...) **Dat bouwvlakken van het plangebied volgens het voorontwerp een maximaal bebouwingspercentage van 45 hebben, terwijl in het nieuwe bestemmingsplan geen beperking aan de bebouwing van de bouwvlakken is gesteld, betekent op zichzelf niet dat de ruimtelijke gevolgen van dat bestemmingsplan voor [appellant sub 1] nadeliger zijn**

dan de ruimtelijke gevolgen van de voor [appellant sub 1] meest ongunstige invulling van het voorontwerp. Het in het voorontwerp vermelde bebouwingspercentage sluit immers niet uit dat woningen kunnen worden opgericht op de het dichtst bij de onroerende zaak gelegen gedeelten van de bouwvlakken. Daarnaast is in het voorontwerp, anders dan in het nieuwe bestemmingsplan, geen maximum aan het aantal woningen en de bouwhoogte van die woningen gesteld. Indien het voorontwerp in strijd met in het oude bestemmingsplan gegeven procedureregels is vastgesteld, zoals [appellant sub 1] heeft gesuggereerd, doet dat niet af aan het bestaan van het concrete beleidsvoornemen van het college om woningbouw in het plangebied te realiseren. Verder kan aan de in het voorontwerp gegeven toelichting over de ruimtelijke en stedenbouwkundige opzet van het plangebied niet de betekenis worden gehecht die [appellant sub 1] daaraan toekent. Bij het beoordelen van de planologische mogelijkheden van een uitwerkingsplan zijn de bij dat plan behorende voorschriften en kaart maatgevend. De toelichting op het uitwerkingsplan doet niet af aan deze mogelijkheden. Dat betekent dat een redelijk denkend en handelend koper na kennisneming van het voorontwerp rekening zou houden met de kans dat de vaststelling en verwezenlijking van het uitwerkingsplan tot een andere - voor die koper ongunstige - ruimtelijke en stedenbouwkundige opzet van het plangebied leidt. [appellant sub 1] moest derhalve, als redelijk denkend en handelend koper, gelet op het voorontwerp rekening houden met de mogelijkheid dat in de toekomst in het plangebied woningbouw **zou plaatsvinden, zoals door het nieuwe bestemmingsplan mogelijk is gemaakt.** (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:315](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

-ABRS, 08-02-2017, 201602108/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:338](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 164

MK Rechtbank Overijssel, 31-01-2017, AWB 16/2325

Raad van Bestuur van het Uvw, verweerder.

WIA 51, 52, 53

WIA. VERHOGING NAAR 100% IN VERBAND MET EEN TOESTAND VAN HULPBEHOEVENDHEID. De rechtbank ziet geen aanknopingspunten in de wet voor de door verweerder verdedigde uitleg dat de verhoging eerst kan plaatsvinden nadat de korting van inkomsten heeft plaatsgevonden. De tekst van de bepalingen biedt daarvoor geen enkele aanwijzing. In zowel artikel 51, 52 als 53 van de WIA **wordt immers gesproken van 'de**

arbeidsongeschiktheidsuitkering'. Dat de volgorde van de artikelen daarin

bepalend is ziet de rechtbank niet in. De rechtbank leest in artikel 53 van de WIA een bijzondere regeling voor de verzekerde die zodanig hulpbehoevend is dat hij geregeld oppassing en verzorging behoeft. De uitkering van deze verzekerde wordt in afwijking van het bepaalde in artikel 51 van de WIA verhoogd met een factor van 100/75. Op deze verhoogde uitkering worden de eventuele verdiensten gekort op de wijze die in artikel 52 van de WIA is voorgeschreven. Dat de wijze van berekening in de Wajong een andere is, is op zichzelf genomen juist, maar vloeit naar het oordeel van de rechtbank voort uit een afwijkende systematiek van die wet. Ook in de Beleidsregel ziet de rechtbank geen aanwijzing voor de uitleg van verweerder. De Beleidsregel geeft **een toetsingskader voor de begrippen 'geregelde oppassing en verzorging' en** bevat geen regeling voor de situatie dat naast deze uitkering inkomsten worden genoten. Beroep op vertrouwensbeginsel slaagt.

Gegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:398](#)

JnB2017, 165

MK Rechtbank Overijssel, 26-01-2017, AWB 16/1513

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen, verweerder.

FW 307

WIA 54, 56

WIA. SCHULDSANERINGSREGELING. Tussen partijen is niet in geschil dat de vordering van verweerder op eiseres is ontstaan vóór 27 oktober 2015 (datum toelating schuldsaneringsregeling). Het geschil beperkt zich tot de vraag of de WIA-uitkering van eiseres een doorlopend recht is dat reeds in zijn geheel is ontstaan bij toekenning van de uitkering, in welk geval sprake is van een schuld die is ontstaan vóór het uitspreken van de schuldsaneringsregeling, of dat dit een recht betreft dat telkens (dagelijks dan wel maandelijks) opnieuw ontstaat. Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit de systematiek van de Wet WIA, zoals die onder andere blijkt uit voormelde artikelen, dat het recht op WGA-uitkering een recht is dat bij aanvang van de uitkering wordt vastgesteld en dat vervolgens ononderbroken doorloopt tot het moment waarop niet meer aan de voorwaarden daartoe wordt voldaan (in welk geval onder omstandigheden een uitlooptermijn wordt gehanteerd van twee maanden). De beoordeling of aan de voorwaarden wordt voldaan, wordt niet wekelijks of maandelijks verricht. Anders dan eiseres stelt, is hiermee geen sprake van een recht dat iedere dag dan wel maand opnieuw wordt vastgesteld.

Zowel de vordering als de schuld zijn ontstaan vóór het uitspreken van de schuldsaneringsregeling, waarmee is voldaan aan de voorwaarden van verrekening zoals neergelegd in artikel 307 van de FW. Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBOVE:2017:345](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 166

MK CRvB, 03-02-2017, 15/4233 ANW

Raad van bestuur van de SvB.

ANW

EVRM EP 1

Wet vereenvoudiging regelingen SVB II, onderdeel G

ANW. HALFWEZENUITKERING. Aan het vervallen van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW ligt een legitieme doelstelling in het algemeen belang ten grondslag. Artikel 1 van het Eerste Protocol verplicht de rechter niet tot een – binnen de Nederlandse constitutionele verhoudingen niet voorziene – subsidiariteitstoetsing. I.c. is geen sprake van een excessieve en disproportionele last voor appellante.

Intrekking ANW-halfwezenuitkering op de grond dat de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW zijn vervallen.

De Raad is van oordeel dat aan het vervallen van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW een legitieme doelstelling in het algemeen belang ten grondslag ligt.

Appellante heeft (...) de noodzaak in twijfel getrokken van de wetwijziging op grond waarvan de SvB de aan haar toegekende ANW-halfwezenuitkering heeft ingetrokken.

Naar aanleiding hiervan wordt opgemerkt dat artikel 1 van het Eerste Protocol de rechter niet verplicht tot een – binnen de Nederlandse constitutionele verhoudingen niet voorziene – subsidiariteitstoetsing. In het kader van de toetsing aan artikel 1 van het Eerste Protocol is daarom niet van belang of de wetgever de doelen die worden nagestreefd met de betrokken wetwijziging ook had kunnen nastreven op een voor **appellante niet of minder bezwarende manier. (...)**

Gelet op wat is overwogen (...), heeft de wetgever gezien de ruime beoordelingsvrijheid bij de intrekkingen wegens het vervallen van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW met de gekozen overgangstermijn in het algemeen op een toereikende wijze vorm gegeven aan het proportionaliteitsvereiste en leiden deze intrekkingen in het algemeen niet tot een schending van artikel 1 van het Eerste Protocol. De in de Wet vereenvoudiging regelingen SVB voorziene overgangstermijn van zes maanden volstaat in de regel om betrokkenen in de gelegenheid te stellen zich voor te bereiden op de financiële gevolgen van die wet.

Het voorgaande laat onverlet dat het mogelijk is dat een intrekking wegens het vervallen van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW in concrete gevallen leidt tot een **onevenredig zware last als bedoeld in de jurisprudentie van het EHRM last ('an individual and excessive burden')** en daardoor tot een schending van artikel 1 van het Eerste Protocol. (...)

[I.c. is] geen sprake van een excessieve en disproportionele last voor appellante. Dit betekent dat het beroep op artikel 1 van het Eerste Protocol moet worden verworpen.

Ten aanzien van de rechterlijke toetsing aan de discriminatieverboden die zijn opgenomen in artikel 14 van het EVRM, artikel 1 van het Twaalfde Protocol bij het EVRM, artikel 26 van het IVBPR en artikel 2 van het IVRK, wordt volstaan met de overweging

dat, zo al kan worden aangenomen dat er sprake is van een ongelijke behandeling van gelijke gevallen of van een gelijke behandeling van ongelijke gevallen, er een redelijke **en objectieve rechtvaardiging bestaat voor het gemaakte onderscheid. Zoals hiervoor (...)** overwogen is het vervallen van de paragrafen 3 en 4 van hoofdstuk III van de ANW immers niet alleen gericht op budgettaire doeleinden en op vereenvoudiging van de wet- en regelgeving, maar ook op de instandhouding van een via een omslagstelsel gefinancierd nationaal stelsel van sociale zekerheid als financiële bodemvoorziening. (...) Aangevallen uitspraak bevestigt.

[ECLI:NL:CRVB:2017:419](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Drank- en horecawet

JnB2017, 167

ABRS, 08-02-2017, 201604005/1/A3

burgemeester van Deventer.

Drank- en Horecawet 19

DRANK- EN HORECAWET. De rechtbank heeft terecht ontkennend de vraag beantwoord of UPS als bezorger gelegenheid biedt tot het doen van bestellingen voor sterke drank en deze drank op bestelling aflevert of doet afleveren aan huizen van particulieren als bedoeld in artikel 19, eerste lid, van de DHW. Daartoe wordt in aanmerking genomen dat de woorden "af te leveren of te doen afleveren aan huizen van particulieren" in artikel 19, eerste lid, van de DHW moeten worden gezien in samenhang met de daaraan voorafgaande woorden "op bestelling". Dit betekent dat het afleveren of doen afleveren van sterke drank ingevolge deze bepaling slechts verboden is, indien zulks op bestelling geschiedt. Vast staat dat bij UPS geen sterke drank kan worden besteld, dat UPS zelf geen drank in voorraad heeft en geen sterke drank verkoopt. Zij bezorgt slechts de door haar opdrachtgevers aangeleverde pakketten, voor de inhoud waarvan zij niet verantwoordelijk is. De particulier betaalt ook rechtstreeks aan de onderneming die hem de sterke drank heeft verkocht.

[ECLI:NL:RVS:2017:343](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 168

MK ABRS, 08-02-2017, 201601019/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Wegenverkeerswet 1994 (WVW 1994) 2, 14, 15, 18

Besluit administratieve bepalingen inzake het wegverkeer (BABW) 4, 8, 9, 13, 21
Reglement verkeersregels en verkeerstekens 1990 (RVV 1990) 67
WEGENVERKEERSWET. Milieuzone Utrecht. Het college komt bij het nemen van een verkeersbesluit beoordelingsruimte toe. De absolute noodzaak van een verkeersbesluit hoeft niet te worden aangetoond. Voldoende is dat de aan het verkeersbesluit ten grondslag gelegde belangen, bedoeld in artikel 2 van de WVV 1994, worden gediend en dat inzichtelijk is gemaakte op welke wijze deze belangen tegen elkaar zijn afgewogen.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het verkeersbesluit geen blijk geeft van een zodanig onevenredige afweging van de betrokken belangen dat het college niet in redelijkheid tot dat besluit heeft kunnen komen. Dat de te verwachten effecten van het verkeersbesluit slechts marginaal zouden zijn, leidt niet tot een ander oordeel, nu het verkeersbesluit onderdeel is van een groter pakket aan maatregelen ter verbetering van de luchtkwaliteit in Utrecht en elke maatregel op zichzelf niet hoeft te leiden tot een in absolute termen significant groot effect.

[ECLI:NL:RVS:2017:300](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

Jnb2017, 169

MK ABRS, 08-02-2017, 201603966/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Richtlijn 96/71/EG (PB 1997, L18 ; de richtlijn) 1 lid 1, lid 3

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1 (oud)

Besluit uitvoering Wav (Besluit) 1^e lid 1

WAV. Boete. Grensoverschrijdende dienstverrichting. Vicoplus-criteria. Uitleg Martin Meat-arrest. Criteria verplaatsing van werknemers en toezicht en leiding (...) **In het** arrest van 18 juni 2015, C-586/13 Martin Meat Kft. (ECLI:EU:C:2015:405; hierna: het arrest Martin Meat), heeft het Hof het criterium "verplaatsing van werknemers", zoals geformuleerd in het arrest Vicoplus, nader uitgewerkt. In punten 35 tot en met 39 heeft het Hof overwogen dat een dienstverrichter in beginsel zijn diensten conform de overeenkomst dient uit te voeren, zodat wanneer een dienst niet conform de overeenkomst wordt uitgevoerd de consequenties voor rekening van de dienstverlener komen. Om te beoordelen of de terbeschikkingstelling van de werknemer in de lidstaat van ontvangst het doel op zich is van de dienstverrichting, moet dus met name rekening worden gehouden met alle factoren waaruit blijkt dat de consequenties van het feit dat de in de overeenkomst vastgelegde dienst niet conform is uitgevoerd, niet voor rekening van de dienstverrichter komt. Wanneer de dienstverrichter uit hoofde van de verplichtingen van de overeenkomst de in die overeenkomst vastgelegde dienst naar behoren moet uitvoeren, is het dus minder waarschijnlijk dat sprake is van terbeschikkingstelling van arbeidskrachten dan wanneer de consequenties van het feit

dat die dienst niet conform is uitgevoerd, niet voor zijn rekening komen. Verder wijst de omstandigheid dat het de dienstverrichter vrijstaat om het aantal werknemers te bepalen wier ter beschikkingstelling in de lidstaat van ontvangst hij noodzakelijk acht, erop dat de verplaatsing van werknemers naar de lidstaat van ontvangst niet het doel van de aan de orde zijnde dienst is, maar ondergeschikt is ten opzichte van het verrichten van de in de overeenkomst vastgelegde dienst en dat daarmee sprake is van terbeschikkingstelling van werknemers in de zin van artikel 1, derde lid, aanhef en onder a, van de richtlijn. Daarentegen leveren de omstandigheden dat de dienstverrichter slechts één enkele klant in de lidstaat van ontvangst heeft en dat deze de ruimten waarin de dienstverrichting plaatsvindt en de machines huurt, geen relevante aanwijzingen op om een antwoord te geven op de vraag of de verplaatsing van werknemers naar die lidstaat het daadwerkelijke doel van die dienstverrichting is.

(...) Criterium: toezicht en leiding

(...) In punt 40 van het arrest Martin Meat heeft het Hof met betrekking tot het criterium "toezicht en leiding" overwogen dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen controle en leiding over de werknemers zelf en de verificatie door een klant dat een dienstverrichtingsovereenkomst naar behoren is uitgevoerd. Bij dienstverrichting is immers gebruikelijk dat een klant controleert of de dienst conform de overeenkomst is uitgevoerd. Bovendien kan een klant bij een dienstverrichting bepaalde algemene aanwijzingen geven aan de werknemers van de dienstverrichter zonder dat daarbij ten aanzien van die werknemers sprake is van uitoefening van toezicht en leiding in de zin van bedoeld criterium, voor zover de dienstverrichter aan de werknemers de specifieke en individuele aanwijzingen geeft die hij nodig acht voor de uitvoering van de betrokken dienst, aldus het Hof.

Conclusie grensoverschrijdende dienstverrichting

(...) [In dit geval is] niet aan alle drie door het Hof in het arrest Vicoplus geformuleerde criteria (...) voldaan. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:338](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening

JnB2017, 170

MK ABRS, 08-02-2017, 201604091/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Wet gemeentelijke schuldhulpverlening (Wgs)

Faillissementswet 287a

WET GEMEENTELIJKE SCHULDHULPVERLENING. In dit geval mocht het college de schuldhulpverlening aan appellant beëindigen. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de Wgs het college niet verplicht de rechtbank te verzoeken om vaststelling van een dwangakkoord als bedoeld in artikel 287a van de Faillissementswet, indien niet alle schuldeisers akkoord gaan met de aangeboden schuldregeling.

Het college heeft de schuldregeling beëindigd omdat niet alle schuldeisers met de aangeboden regeling akkoord zijn gegaan. Nu die omstandigheid buiten de macht van het college ligt, kan bij die beëindiging geen nadere belangenafweging plaatsvinden. Het college heeft [appellant] verdere ondersteuning geboden in de vorm van budgetbeheer en hulp bij een traject tot toelating tot de Wet schuldsanering natuurlijke personen. Dat [appellant] daarvan geen gebruik wil maken, dient voor zijn rekening te blijven en maakt de beëindiging van de schuldhulpverlening niet onevenredig.

[ECLI:NL:RVS:2017:295](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet veiligheidsonderzoeken

JnB2017, 171

MK Tussenuitspraak ABRS, 08-02-2017, 2201600046/1/A3
minister van Defensie.

Wet veiligheidsonderzoeken 1, 7, 8

Beleidsregel veiligheidsonderzoeken Defensie (Beleidsregel) 2, 4

Wetboek van Strafrecht 57, 300, 304

WET VEILIGHEIDSONDERZOEKEN. Weigering verklaring van geen bezwaar. De Afdeling volgt niet de uitleg van de minister van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, dat in dit geval van de daarin vermelde uitzondering niet hoeft te worden uitgegaan. Gezien de formulering van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, gaat het bij de uitzondering niet om de opgelegde straf of de mogelijke straf, maar om veroordeling ter zake van het misdrijf van artikel 300, eerste lid, van het WvSr als zodanig.

(...) **[Weigering]** verklaring van geen bezwaar voor veiligheidsmachtigingsniveau B (...).

(...) Vaststaat dat [appellant] is veroordeeld voor het plegen van het misdrijf van artikel 300, eerste lid, van het WvSr. Dit misdrijf wordt in artikel 2, eerste lid, onder c, van de Beleidsregel als uitzondering genoemd op de hoofdregel dat een verklaring van geen bezwaar wordt geweigerd ingeval van veroordeling voor het misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een mogelijke gevangenisstraf van drie jaar of meer is gesteld. De minister heeft bij zijn weigering in aanmerking genomen dat [appellant] een zwaardere staf is opgelegd wegens de strafverzwarende omstandigheden van artikel 304 van het WvSr of dat hem wegens deze omstandigheden mogelijk een zwaardere straf had kunnen worden opgelegd dan een gevangenisstraf van drie jaar.

Artikel 304 bevat geen zelfstandig strafbaar feit. Gezien de formulering van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, gaat het bij de uitzondering niet om de opgelegde straf of de mogelijke straf, maar om veroordeling ter zake van het misdrijf van artikel 300, eerste lid, van het WvSr als zodanig. Gelet hierop en mede gelet op het belastende karakter van de weigering volgt de Afdeling niet de uitleg van de minister van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder c, dat in dit geval van de daarin vermelde uitzondering niet hoeft te worden uitgegaan. Derhalve kan het standpunt van de minister dat de verklaring

van geen bezwaar volgens deze bepaling aan [appellant] dient te worden geweigerd evenmin worden gevolgd. De minister had aan de hand van de factoren van artikel 2, vierde lid, van de Beleidsregel moeten beoordelen of de verklaring van geen bezwaar moest worden geweigerd. (...)

[ECLI:NL:RVS:2017:327](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Terugkeerbesluit

JnB2017, 172

MK ABRS, 06-02-2017, 201603944/1/V2

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2008/115/EG 6

TERUGKEERBESLUIT. Horen over onthouden vertrektermijn. In dit geval hebben de vreemdelingen naar behoren en daadwerkelijk hun opmerkingen kunnen maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf of over de redenen die kunnen leiden tot het achterwege laten van een terugkeerbesluit.

De terugkeerbesluiten in de onderhavige zaak zijn, anders dan het separate terugkeerbesluit in de zaak die heeft geleid tot het arrest van het Hof van Justitie van 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, [ECLI:EU:C:2014:2431](#), tegelijkertijd met de besluiten tot afwijzing van de asielaanvragen genomen. In dit verband is van belang dat de vreemdelingen gehoord zijn in de procedure betreffende hun asielaanvragen, waarbij zij alle gronden voor hun aanvragen hebben kunnen uiteenzetten. Voorts zijn zij, nadat de voornemens tot afwijzing van de asielaanvragen zijn uitgebracht, met inbegrip van de mededeling dat de vertrektermijn zal worden verkort tot nul dagen, in de gelegenheid gesteld om een zienswijze in te dienen. Zij hebben dus naar behoren en daadwerkelijk hun opmerkingen kunnen maken over de onrechtmatigheid van hun verblijf of over de redenen die kunnen leiden tot het achterwege laten van een terugkeerbesluit. Zie punten 66 tot en met 72 en 82 van voormeld arrest van het Hof van 5 november 2014 [C-166/13, Mukarubega, [ECLI:EU:C:2014:2336](#)].

[ECLI:NL:RVS:2017:291](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2017, 173

HvJEU, Conclusie A-G Mengozzi, 07-02-2017, C-638/16

X en X tegen Belgische Staat

Verordening (EG) nr. 810/2009 25 lid 1 a, 32 lid 1 b
Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 4, 18
VISUM. Volgens advocaat-generaal Mengozzi moeten de lidstaten een humanitair visum afgeven wanneer zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat bij weigering personen die om internationale bescherming verzoeken zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen. Of er banden zijn tussen de betrokkene en de aangezochte lidstaat doet niet ter zake.

[ECLI:EU:C:2017:93](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 174

HvJEU, 31-01-2017, C-573/14

Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen Mostafa Lounani.

Richtlijn 2004/83/EG 12 lid 2 c, lid 3

ASIEL. Een asielaanvraag kan worden afgewezen als de asielzoeker heeft deelgenomen aan de activiteiten van een terroristische groep. Bijzondere betekenis komt toe aan de omstandigheid dat de asielzoeker door de rechterlijke instanties van een lidstaat is veroordeeld wegens deelneming aan de activiteiten van een terroristische groep, alsmede aan de vaststelling dat die asielzoeker een leidinggevend lid van deze groep was, zonder dat hoeft te worden aangetoond dat de betrokkene zelf heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een terroristische daad.

Bij vonnis van 16 februari 2006 is Lounani [Marokkaans staatsburger], met name op grond van artikel 140 van het gewijzigde Strafwetboek, door de correctionele rechtbank Brussel (België) veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf wegens deelneming – als leidinggevend lid – aan de activiteiten van een terroristische groep, in casu de Belgische **cel van de „Groupe islamique combattant marocain” (hierna: „GICM”), bendevorming, valsheid in geschriften en gebruik van valse documenten** alsook onrechtmatig verblijf. De feiten die de correctionele rechtbank Brussel in aanmerking heeft genomen om Lounani schuldig te verklaren aan deelneming aan de activiteiten van een terroristische **groep, zijn in de verwijzingsbeslissing samengevat als volgt: „logistieke steun aan een terroristische onderneming door middel van met name materiële of intellectuele diensten”; „vervalsing van paspoorten” en „bedrieglijk verstrekken van paspoorten”; „actieve deelneming aan de organisatie van een netwerk voor het sturen van vrijwilligers naar Irak”. In het bijzonder het bedrieglijk verstrekken van paspoorten is in het vonnis van 16 februari 2006 aangemerkt als een „daad van deelneming aan de activiteit van een cel die logistieke steun verleent aan een terroristische beweging”.**

Op 16 maart 2010 heeft Lounani bij de Belgische autoriteiten een asielaanvraag ingediend. Hij voerde aan dat hij bang was voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omdat hij het risico liep dat hij ten gevolge van zijn veroordeling

in België door de Marokkaanse autoriteiten zou worden beschouwd als radicale islamist en jihadist. Over deze asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal op 8 december 2010 een beslissing genomen waarbij Lounani van de vluchtelingenstatus werd uitgesloten. Deze beslissing was gebaseerd op artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op artikel 1, afdeling F, onder c), van het Verdrag van Genève. Het Hof (Grote kamer) verklaart voor recht:

1) Artikel 12, lid 2, onder c), van richtlijn 2004/83/EG [Definitierichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat de daarin vervatte grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet kan worden geacht alleen aanwezig te zijn indien de persoon die om internationale bescherming verzoekt, is veroordeeld wegens een van de terroristische misdrijven als bedoeld in artikel 1, lid 1, van kaderbesluit 2002/475/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 inzake terrorismebestrijding.

2) Artikel 12, lid 2, onder c), en artikel 12, lid 3, van richtlijn 2004/83 moeten aldus worden uitgelegd dat daden van deelneming aan de activiteiten van een terroristische groep, zoals de daden waarvoor verweerder in het hoofdgeding is veroordeeld, een rechtvaardiging kunnen vormen voor de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, ook al wordt niet aangetoond dat de betrokkene terroristische daden, zoals nader omschreven in de resoluties van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties, heeft gepleegd dan wel daartoe een poging heeft ondernomen of daarmee heeft gedreigd. In het kader van het individuele onderzoek van de feiten, op basis waarvan kan worden beoordeeld of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een persoon zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen die in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties, dan wel heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan dergelijke handelingen, komt een bijzondere betekenis toe aan de omstandigheid dat deze persoon door de rechterlijke instanties van een lidstaat is veroordeeld wegens deelneming aan de activiteiten van een terroristische groep, alsmede aan de vaststelling dat die persoon een leidinggevend lid van deze groep was, zonder dat hoeft te worden aangetoond dat de betrokkene zelf heeft aangezet tot of anderszins heeft deelgenomen aan een terroristische daad.

[ECLI:EU:C:2017:71](#)

JnB2017, 175

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 27-01-2017, AWB 16/17018
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vb 2000 3.118b

Richtlijn 2013/32/EU 6 lid 4

ASI EL. Met een ondertekende kennisgeving M35-O is een (herhaalde) aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel ingediend.

Eiseres heeft een opvolgende aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend, welke aanvraag is ingewilligd per datum dat eiseres het formulier M35-H (aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd) heeft ondertekend en ingediend. Eiseres kan zich niet verenigen met de ingangsdatum van de aan haar verleende verblijfsvergunning.

De rechtbank kan verweerder niet volgen in het standpunt dat eiseres eerst door het ondertekenen van het formulier model M35-H geacht moet worden een herhaalde asielaanvraag te hebben ingediend. Hoewel artikel 6, derde lid, Richtlijn 2013/32/EU toelaat dat lidstaten eisen dat een verzoek om internationale bescherming persoonlijk en/of op een aangewezen plaats wordt ingediend, is in het vierde lid neergelegd dat een **verzoek om internationale bescherming "niettegenstaande lid 3" geacht wordt te zijn** ingediend zodra de bevoegde autoriteiten van de betrokken lidstaat een door een verzoeker ingediend formulier hebben ontvangen. Vóór de inwerkingtreding van artikel 3.118b, eerste lid, Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb) was dit het formulier model M35-H, zoals ook blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2012 ([ECLI:NL:RVS:2012:BW4264](#)). Sinds 1 januari 2014 heeft verweerder daarnaast het formulier model M35-O geïntroduceerd dat - volgens verweerder - geen aanvraag is voor een asielvergunning, maar slechts een kennisgeving van de wens een zodanige aanvraag in te willen dienen. Naar het oordeel van de rechtbank is het formulier M35-O wel **degelijk aan te merken als een "door een verzoeker ingediend formulier" in de zin van** artikel 6, vierde lid, Richtlijn 2013/32/EU en wordt daarmee het (opvolgende) verzoek om internationale bescherming geacht te zijn ingediend. Immers, met het formulier M35-O heeft eiseres aangegeven internationale bescherming te willen en zij heeft het formulier voorzien van haar handtekening. Artikel 6 voornoemd voorziet niet in het vereiste van een aparte kennisgeving als bedoeld in artikel 3.118b Vb, die voorafgaat aan een per formulier ingediende aanvraag om internationale bescherming. Verweerder heeft de ingangsdatum van de verblijfsvergunning asiel ten onrechte niet bepaald op de datum waarop het formulier M35-O bij verweerder is ingediend. [ECLI:NL:RBDHA:2017:1112](#)

JnB2017, 176

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 07-02-2017, AWB 17/772 (beroep) AWB 17/775 (voorlopige voorziening) staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30a lid 1 d

Richtlijn 2013/32/EU 33 lid 2 d, 40 lid 2 lid 3

ASI EL. Verweerder heeft bij de vraag of eiser aan zijn huidige, opvolgende asielaanvraag (relevante) nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag heeft gelegd, ten onrechte een verwijtbaarheidstoets gehanteerd.

De rechtbank overweegt dat het bepaalde in artikel 33, tweede lid, onder d, en artikel 40, tweede en derde lid, van de Procedurerichtlijn is geïmplementeerd in artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw. In de nationale bepaling is geen verwijtbaarheidstoets opgenomen, zoals door verweerder gehanteerd in het bestreden besluit, inhoudende dat reeds geen sprake is van nieuwe elementen of bevindingen, indien hetgeen aan de opvolgende asielaanvraag ten grondslag is gelegd door de vreemdeling eerder naar voren had kunnen worden gebracht. Anders dan in het tweede en derde lid, van artikel 40 van de Procedure-richtlijn, is in het vierde lid van dat artikel de mogelijkheid voor lidstaten opgenomen om in het kader van een opvolgende asielaanvraag een **verwijtbaarheidstoets ("buiten zijn toedoen") in de nationale wetgeving op te nemen,**

maar gelet op de tekst van artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, Vw heeft Nederland er niet voor gekozen om het vierde lid te implementeren. Gelet hierop, kan in artikel 30a, **eerste lid, onder d, Vw geen verwijtbaarheidstoets worden "ingelezen"**. De rechtbank is derhalve van oordeel dat verweerder bij de vraag of eiser aan zijn huidige, opvolgende asielaanvraag (relevante) nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag heeft gelegd, ten onrechte een verwijtbaarheidstoets heeft gehanteerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1184](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 177

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 30-01-2017, AWB 17/540
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening EU Nr. 604/2013 16 lid 1

DUBLI NVERORDENING. Afhankelijkheid eiseres van wettig in Nederland
verblijvende zoon vanwege ernstige ziekte. Motiveringsgebrek.

De zoon van eiseres heeft met betrekking tot de medische situatie van eiseres en de afhankelijkheid van hem verklaard dat zij dagelijks iemand nodig heeft die haar helpt bij het innemen van de medicijnen, douchen, omkleden. Hij is op dit moment de persoon die dit doet. De rechtbank stelt vast dat uit het overgelegde patiëntendossier blijkt van de betrokkenheid van de zoon van eiseres bij de zorg voor eiseres. De zoon krijgt instructies voor het toedienen van medicijnen. De uitleg over de medische situatie van eiseres loopt via de zoon. Uit de verklaring van I.A. Huisman blijkt dat de heteroanamnese van de zoon van eiseres is verkregen.

Verweerder heeft zich ter zitting op het standpunt gesteld dat niet uit een medisch attest of een andere medische verklaring is gebleken dat eiseres afhankelijk is en mantelzorg behoeft van een familielid in Nederland. In dit verband heeft verweerder verwezen naar artikel 11 van de Uitvoeringsverordening. De rechtbank overweegt dat uit de Uitvoeringsverordening volgt dat indien een medisch attest niet voorhanden is of niet kan worden verkregen, de humanitaire redenen ook geacht bewezen te kunnen worden door verstrekte overtuigende inlichtingen. Gelet op de overgelegde informatie is de rechtbank van oordeel dat uit die informatie alsmede uit de waarneming van de rechtbank ter zitting de overtuiging kan worden verkregen dat de zoon in mantelzorg voor eiseres voorziet en dat eiseres zonder die zorg mogelijk niet zelfstandig zal kunnen functioneren. Voorts heeft eiseres tijdens het aanmeldgehoor verklaard dat eiseres geen andere gezins- of familieleden heeft in Nederland of een ander EU-land dan haar zoon en dat zij financieel en voor medische verzorging van deze zoon afhankelijk is. Niet in geschil is dat de zoon van eiseres wettig verblijft in Nederland en dat hij zorgde voor eiseres in Irak voor zijn vertrek naar Nederland. [...] De rechtbank komt tot de slotsom dat verweerder het al of niet van toepassing zijn van artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening in het geval van eiseres nader dient te onderzoeken en te motiveren. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:783](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB2017, 178

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 20-01-2017, AWB 16/30655 en NL 17.62

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 3 lid 6, 6 lid 1 lid 2 lid 6

TOEGANGSWEIGERING. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de wetgever met de nieuwe formulering van artikel 3, zesde lid, Vw, wetstechnische aanpassingen willen aanbrengen en (enkel) buiten twijfel willen stellen dat de toegangswegering nadat een asielaanvraag is afgewezen als kennelijk ongegrond, is gebaseerd op artikel 14 SGC. De asielbeschikking geldt dan ook nog steeds als toegangswegering.

Eiser heeft aangevoerd dat geen sprake is van een toegangswegering als bedoeld in artikel 3, zesde lid, Vw. De wettelijke fictie die tot 1 januari 2017 in artikel 3, zesde lid, Vw was opgenomen geldt niet meer, door de wijziging van de wettekst per voornoemde datum. De grondslag voor de vrijheidsontnemende maatregel ontbreekt. Hoewel in het besluit tot afwijzing van eisers asielverzoek is vermeld dat dit besluit tevens geldt als **wegering van de toegang, is dit slechts opgenomen onder het kopje 'rechtsgevolgen van deze beschikking' en niet apart als besluit onderscheiden op pagina één waar is vermeld** wat in de beschikking is besloten. Er dient, overeenkomstig het gewijzigde artikel 3, zesde lid, Vw een apart besluit te worden genomen, al dan niet in de asielbeschikking zelf, waarin de toegang tot Nederland (op grond van artikel 14 SGC) wordt geweigerd. Het nieuwe artikel 3, zesde lid, Vw betreft een imperatieve bepaling, die maar voor één uitleg vatbaar is, aldus eiser.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat met de tekstwijziging van artikel 3, zesde lid, Vw geen inhoudelijke wijziging is beoogd. De wetgever heeft beoogd de Afdelingsjurisprudentie (uitspraken van 3 juni 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:1451](#)) en 14 oktober 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:2675](#))) in het nieuwe artikellid te verankeren en getracht de tekst te verduidelijken.

De rechtbank is van oordeel dat hoewel de gekozen nieuwe formulering van artikel 3, zesde lid, Vw "wordt daarbij onmiddellijk de toegang geweigerd" afwijkt van de tekst zoals die gold vóór 1 januari 2017, deze tekst ook op de door verweerder voorgestane wijze kan worden uitgelegd. De rechtbank knoopt hierbij aan bij de tekst van het gewijzigde artikellid en de Nota van Wijziging. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de wetgever wetstechnische (geen inhoudelijke) aanpassingen willen aanbrengen en (enkel) buiten twijfel willen stellen dat de toegangswegering nadat een asielaanvraag is afgewezen als kennelijk ongegrond, is gebaseerd op artikel 14 SGC, hetgeen in de recente jurisprudentie van de Afdeling reeds is uitgemaakt. De asielbeschikking geldt dan ook nog steeds als toegangswegering. Ondanks dat het onderhavige besluit tot

toegangsweigering niet is vermeld onder het kopje “besluit” op pagina één van de asielbeschikking, is de rechtbank van oordeel dat een geldig genomen besluit tot toegangsweigering ten aanzien van eiser wel degelijk is afgegeven, nu is voldaan aan de hiervoor geldende voorwaarden. In de asielbeschikking is immers opgenomen dat eiser de toegang wordt geweigerd omdat zijn asielaanvraag is afgewezen als kennelijk ongegrond. Verwezen is voorts naar artikel 14 SGC. De strekking en beoogde rechtsgevolgen van de onderhavige asielbeschikking en de hierin vervatte toegangsweigering zijn dan ook duidelijk.

De rechtbank verwijst in dit verband mede naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, zie bijvoorbeeld de uitspraken van 6 januari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:8](#)) en 27 januari 2010 (ECLI:NL:RVS:2010:6006).

[ECLI:NL:RBDHA:2017:975](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 179

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 08-02-2017, NL16.3427 staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:6

PROCESRECHT. Termijnoverschrijding bij digitaal procederen. Nu na door de rechtbank gelast technisch onderzoek niet is gebleken van storingen of problemen in het digitale systeem ligt de bewijslast van het niet-ontvangen van notificaties bij de gemachtigde van eiseres; de enkele stelling dat stukken niet zichtbaar zijn geweest is daartoe onvoldoende. De rechtbank sluit niet uit dat in een toekomstige zaken bij lichtvaardig ingenomen stellingen over technische problemen de kosten voor nader technisch onderzoek zullen worden betrokken bij een proceskostenveroordeling.

De uiterste termijn voor eiseres om de gronden in te dienen is bepaald op 29 november 2016. De rechtbank heeft op 1 december 2016 gronden van beroep ontvangen, zodat de termijn om het verzuim te herstellen ongebruikt is verstreken.

[...] **Om (meer) zekerheid** te verkrijgen over de afwezigheid van gebreken in de door de rechtsspraak gebruikte ICT-systemen heeft de rechtbank bepaald dat technisch onderzoek bij wijze van deskundigenbericht dient plaats te vinden om de stellingen van eiseres nader te kunnen beoordelen. [...] **De rechtbank sluit evenwel geenszins uit dat bij** lichtvaardig ingenomen stellingen over niet functioneren van de digitale werkomgeving een dergelijke kostenveroordeling aan de orde kan komen. Immers, het (laten) verrichten van dergelijk onderzoek is kostbaar en tijdsintensief, terwijl het bijhouden van het dossier en het bewaken van (fatale) termijnen de eigen verantwoordelijkheid van **procespartijen is.** [...]

De rechtbank overweegt samenvattend dat door de deugdelijk onderbouwde stelling dat er sprake moet zijn geweest van technische mankementen in het digitale dossier de rechtbank een technisch onderzoek heeft laten verrichten bij wijze van

deskundigenbericht. Een veroordeling in de kosten van dit onderzoek is achterwege gebleven omdat sprake is van een serieus en onderbouwd standpunt en overigens, zoals voorgehouden aan partijen, de rechtspraak thans groot belang heeft bij het vaststellen of de digitale procedure foutloos functioneert en dit mede ten grondslag heeft gelegen aan de beslissing om nader onderzoek te gelasten. Omdat uit dit onderzoek blijkt dat elke stap in deze digitale procedure foutloos is verlopen, ligt de bewijslast bij eiseres als zij stelt dat desondanks in haar (toegang tot de) digitale werkomgeving van de rechtspraak sprake is van gebreken zoals het niet zichtbaar zijn van stukken. Eiseres heeft haar stelling na kennisneming van de resultaten van het technisch onderzoek niet nader onderbouwd.

Eiseres heeft subsidiair aangevoerd dat indien tot termijnoverschrijding wordt geconcludeerd dit verschoonbaar moet worden geacht. De rechtbank verwerpt deze stelling. Het gegeven dat digitale procederen thans nog niet verplicht is brengt niet mee dat wettelijke termijnen niet langer gelden. Indien wordt gekozen voor digitaal procederen dan blijft het procesrecht onverkort van kracht. Gebrek aan ervaring met of kennis van digitaal procederen komt voor rekening van de gemachtigde. Ook de stelling dat eiseres er niets aan kan doen dat op het kantoor van haar gemachtigde het digitale dossier niet goed is bestudeerd, de termijnen niet zijn bewaakt of de digitale randapparatuur of internetverbinding niet van voldoende kwaliteit zijn, komt voor rekening en risico van eiseres. De rechtbank acht de termijnoverschrijding dan ook niet verschoonbaar en concludeert tot niet-ontvankelijkheid.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:1160](#)

[Naar inhoudsopgave](#)